

Arrest

nr. 264 875 van 3 december 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. HERSENS
Rue Jondry 2A
4020 LIEGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat C. HERSENS, en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 16 mei 2019 voor de eerste maal een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 17 januari 2020. Op 6 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 22 december 2020 bij arrest nr. 246 698.

1.2. Op 18 februari 2021 dient verzoeker een volgend verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal verklaart op 10 mei 2021 dit volgend verzoek niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Op 16 mei 2019 diende u een eerste verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U stelde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en op X 1993 te zijn geboren in X in het gelijknamige departement. U groeide op in Santa Tecla, departement La Libertad, waar u tot aan uw vertrek woonde. U stelde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. U werkte in een callcenter.

In 2013 werd de aanwezigheid van de bendes prominenter in El Salvador. U studeerde op dat moment aan de universiteit en werd telkens op de bus aangesproken door bendeleden die wouden weten van waar u kwam, naar waar u ging en wat u deed. Soms vroegen ze ook uw identiteitskaart om na te gaan in welke zone u woonde of vroegen ze uw T-shirt omhoog te doen zodat ze konden controleren of u geen bendelid was van een rivaliserende bende. Soms vroegen ze u ook geld opdat u zou mogen passeren. Ook vroegen ze u in die periode meermaals om lid te worden van de bende. Dit hield aan tot in 2016. De meeste van deze incidenten deden zich voor in de kolonie in Santa Tecla waar u woonde. Het was de bende MS13 die er actief was. Ook hadden de bendeleden er verscheidene wachters ("postes") die het reilen en zeilen van de buurt in het oog hielden. U werd op 4 maart 2019 door een wachter benaderd toen u terugkwam van uw werk. Hij stelde u de gebruikelijke vragen, controleerde uw identiteitskaart en beschuldigde u ervan lid te zijn van een rivaliserende bende. Hij gaf tevens aan dat hij niet geloofde dat u uit de regio kwam en zei dat hij u nooit meer zou zien in die zone. Hij toonde ook zijn wapen en vermeldde dat hij u kon vermoorden. U wandelde vervolgens de resterende 30 à 40 meter naar uw huis terwijl hij u nastaarde. Gezien de bendeleden u nu weten wonen, vreest u voor het leven van heel uw familie. Vervolgens nam u ontslag op het werk en besloot u, samen met uw zus K.L.A.R.(...) (xxx) om het land te verlaten, gezien zij ook problemen met de bendes had. U diende ook een klacht in op 10 april 2019. U verliet El Salvador op 6 mei 2019 en kwam de volgende dag aan in België. U vreesde bij terugkeer naar El Salvador te worden gedood door MS13. Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten neer: uw Salvadoraans paspoort; documenten van de klacht die u indiende; krantenartikels over de situatie in El Salvador; rapporten in verband met de situatie in El Salvador neergelegd door uw advocaat.

Op 6 april 2020 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd immers besloten dat de door u aangehaalde vervolgingsfeiten noch geloofwaardig, noch voldoende ernstig waren om als vervolging of ernstige schade beschouwd te worden. U ging in beroep tegen deze beslissing. In het arrest nr. 246698 van 22 december 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) de analyse en beslissing van het CGVS. U ging niet in Cassatieberoep tegen het arrest van de RvV. U bleef wel in België.

Op 18 februari 2021 diende u een tweede verzoek om internationale bescherming in. In uw huidig verzoek stelt u de verklaringen van uw ouders te willen neerleggen. Uw ouders verklaren dat zij sinds het vertrek van u en uw zus lastiggevallen worden door de bende. Zo komen bendeleden vragen waar jullie zijn en moeten uw ouders nu ook 100 dollar afpersing per maand betalen omdat ze hebben gezegd dat jullie zich in de Verenigde Staten bevinden. U vreest dan ook dat bende MS13 u bij terugkeer zal doen verdwijnen. Ook omdat u in het buitenland bent verbleven zal de bende denken dat u met geld bent teruggekeerd, wat een extra reden zou zijn om u op te zoeken.

Ter ondersteuning van uw huidig verzoek legt u volgende documenten neer: een notariële verklaring van 5 februari 2021 van uw moeder R.E.R.d.A.(...); een notariële verklaring van 5 februari 2021 van uw vader L.C.A.D.(...).

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op

werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming afsloot met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus daar de door u aangehaalde vervolgingsfeiten enerzijds niet langer actueel en anderzijds onvoldoende zwaarwichtig waren om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest van 21 augustus 2020 de appreciatie van het Commissariaat-generaal integraal bevestigde. U tekende geen cassatieberoep aan bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U stelt stukken te willen neerleggen waarin uw ouders uw problemen en die van uw zus bevestigen en waaruit moet blijken dat uw ouders ten gevolge daarvan nu zelf lastig gevallen worden door de bende en dat ze maandelijks 100 dollar aan afpersing moesten betalen omdat jullie zich in de Verenigde Staten zouden bevinden (Verklaring volgend verzoek, vraag 16, 18, 19).

Met betrekking tot deze twee notariële akten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet en ter ondersteuning van uw aanvullende verklaringen, moet worden vastgesteld dat het kopieën betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Ook zijn deze documenten louter op de verklaringen van uw ouders gebaseerd en geenszins op een onafhankelijk en objectief onderzoek. Tevens is het ook opmerkelijk dat deze notariële verklaringen dateren van vijf februari 2021, reeds geruime tijd na de vermelde feiten, wat dan ook doet vermoeden dat deze louter ter uwen migratiedoeleinden werden opgesteld. Dit wordt ook bevestigd door de merkwaardige inhoud van de stukken. Zo staat er in de notariële verklaringen die u neerlegt van uw ouders dat de bende op 15 november 2020 het huis binnenviel en uw vader dwongen te zeggen waar jullie zich bevonden. Echter is het bijzonder onaannemelijk dat de bende, indien ze u en uw zus werkelijk zouden willen vinden, pas anderhalf jaar na uw vertrek naar jullie op zoek zouden gaan en dan pas bij jullie ouders zouden langsgaan om informatie over jullie te bekomen. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas of om de ingeroepen gebeurtenissen na uw vertrek aannemelijk te maken.

Daarnaast stelt u te vrezen dat bende MS13 u bij terugkeer zal doen verdwijnen, en zeker zal opzoeken omdat u in het buitenland hebt verbleven. Zij zullen immers denken dat u met geld bent teruggekeerd, wat een extra reden zou zijn om u op te zoeken. (Verklaring volgend verzoek, vraag 19).

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Evenmin hebt u in concreto aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen omwille van uw verblijf in het buitenland sprake zou zijn van een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Zo werd, vooreerst, uw relaas reeds ongeloofwaardig beschouwd waardoor het eveneens niet aannemelijk is dat de bende u bij terugkeer zal viseren omwille van eerdere incidenten. Ook haalt u geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u louter en alleen omwille van uw buitenlands verblijf in het vizier zal komen te staan van criminele bendes.

U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar El Salvador louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland in Vluchteling-rechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016

(beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html> in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpliceerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 32 van de Grondwet, van de artikelen 39/60, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de

werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van *“het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid”*, van de samenwerkingsplicht, van de rechten van verdediging en van de gelijkheid der wapens.

Verzoeker geeft in een eerste onderdeel te kennen dat hij conform artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet de bijstand van een tolk vorderde maar dat het persoonlijk onderhoud voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) op 29 maart 2021 zonder tolk geschiedde. Hij wijst erop dat de initialen *“J.G.”* en de handtekening onder de gegevens van de tolk overeenstemmen met de naam en de handtekening van de ambtenaar *“J.G.(...)”*, en dat er evenmin een tolknummer wordt aangegeven. Verzoeker is van mening dat niet werd voldaan aan de vereisten van de artikelen 10 en 13 van de richtlijn 2005/85/EG en werpt op dat de ambtenaar van de DVZ, behoudens bewijs van het tegendeel, niet de hoedanigheid van tolk heeft. Verzoeker stelt dat er in onderhavig geval een procedurele onregelmatigheid werd begaan die van cruciale aard is voor het procedureverloop en de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming. Hij meent dat zijn essentieel recht om te worden gehoord werd geschonden, daar hij in afwezigheid van een tolk werd gehoord. Hij wijst er verder op dat de Taalwet aangeeft dat een Belgische ambtenaar dient te werken in het Duits, Frans of Nederlands, al naargelang zijn/haar taalvaardigheden, en dat een ambtenaar ter zake aldus geenszins beschikt over de bevoegdheid om interviews af te nemen in het Spaans. Verzoeker verwijst naar artikel 58 van de Taalwet dat voorziet in de nietigheid van *“alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten”* en stelt dat de bepalingen aangaande de Taalwet de openbare orde raken. Verzoeker concludeert dat, gelet op de strijdigheid met de openbare orde, de bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Daarbovenop hekelt verzoeker dat het CGVS de twee notariële aktes die hij heeft neergelegd als nieuw element, niet mee met het administratief dossier heeft overgemaakt. Hij leidt hieruit af dat de verwerende partij haar beslissing aldus enkel steunt op een irregulier en gebrekkig administratief dossier dat hem belemmert zijn verdediging te organiseren.

In een volgend onderdeel gaat verzoeker in op de vluchtelingenstatus en wijst hij op de samenwerkingsplicht die op het CGVS rust. Hij kaart aan dat er nieuwe feiten zijn, met name dat de bendeleden hem en zijn zus zoeken en zich daartoe naar hun ouderlijk thuis begaven waar zijn ouders nu 100 dollar per maand moeten betalen. Met verwijzing naar relevante landeninformatie benadrukt verzoeker dat het gekend is dat bendes het hebben gemikt op jongeren en dat het gebrek aan medewerking, onder andere door vertrek, gevolgen kan hebben voor familieleden die op hun beurt worden gevisieerd en kan leiden tot moord, verkrachting of foltering. Gelet op de algehele aanwezigheid van bendes en zijn leeftijdscategorie, meent hij dat er een reëel risico bestaat dat hij het slachtoffer wordt van hun handelingen.

Verzoeker betoogt voorts dat de verwerende partij geen enkele analyse heeft gemaakt van deze nieuwe vervolgingsdaden en die eveneens worden opgenomen in de notariële aktes van zijn ouders. Wat betreft deze aktes stelt verzoeker dat het CGVS te kort door de bocht gaat door enkel te stellen dat deze *“ter uw migratiedoeleinden”* werden opgesteld.

Verder is hij de mening toegedaan dat hij in de hoedanigheid van ‘terugkeerder’ behoort tot een specifieke gevisieerde groep met een risico op vervolging in geval van terugkeer naar El Salvador. Hij leest daarbij in de COI Focus van de verwerende partij dat net jongeren een verhoogd risico lopen in geval van terugkeer.

Verzoeker betoogt tevens dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn hun burgers te beschermen tegen het geweld van de bendes.

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op de algemene veiligheidssituatie in El Salvador. Hij gaat niet akkoord waar het CGVS aangeeft dat het aldaar aanwezige geweld doelgericht is; iedereen die in El Salvador rondloopt kan er immers het slachtoffer van worden. Hij verwijst in dit verband naar landeninformatie. Verzoeker wijst tevens op *“de verering van de situatie met de coronapandemie”*.

3. Aanvullende nota

3.1. De verwerende partij maakt op 23 november 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in El Salvador wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus *“El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire”* van 13 juli 2021.

3.2. Verzoeker legt op 24 november 2021 een stuk neer, getiteld *“Aanvullende nota”*, dat geldt als *“Repliek op de aanvullende nota van de verwerende partij DD. 22 november 2021”*.

Er weze aan herinnerd dat de procedure voor de Raad in essentie schriftelijk is, zoals bepaald in artikel 39/60 van Vreemdelingenwet, waarbij de regelgeving uitdrukkelijk de proceduregeschriften bepaalt die in het raam van een geding voor de Raad kunnen of moeten worden ingediend, met name het verzoekschrift, de nota met opmerkingen en de procedurестukken voorzien in artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet. Artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De partijen kunnen hem tot de sluiting der debatten door middel van een aanvullende nota nieuwe elementen ter kennis brengen. Onverminderd het in artikel 39/60 bedoelde verbod, beperkt de aanvullende nota zich tot deze nieuwe elementen, op straffe van het uit de debatten weren van de aanvullende nota wat het overige betreft. Niet in de aanvullende nota vervatte nieuwe elementen worden ambtshalve uit de debatten geweerd.”*

In dit kader verwijst verzoeker naar een nota 2021/2 van de vzw Nansen *“El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag”* van september 2021, die in de COI Focus van 13 juli 2021 niet wordt vermeld en als nieuw element kan worden aanvaard.

Het schriftelijke karakter van de procedure belet verder niet dat partijen ter terechtzitting mondeling kunnen antwoorden op de argumenten in feite en in rechte die voor de eerste keer in de laatste proceduregeschriften zouden zijn aangevoerd. Dat geldt des te meer wanneer zij in beginsel elk slechts beschikken over één enkel proceduregeschrift en de terechtzitting bijgevolg het enige ogenblik is waar de verzoekende partij kan antwoorden op de argumenten die de verwerende partij in haar aanvullende nota heeft uiteengezet (zie in deze zin GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6).

Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet laat de verzoekende partij dus toe haar opmerkingen mondeling naar voor te brengen op de terechtzitting van de Raad en aldus de nieuwe informatie van de verwerende partij in haar eigen voordeel aan te wenden (zie in deze zin RvS 8 maart 2011, nr. 211.845).

In zoverre de *“Aanvullende nota”* van de verzoekende partij de neerslag vormt van haar uiteenzetting ter terechtzitting als reactie op de aanvullende nota van de verwerende partij, wordt het stuk in die mate niet als procedurестuk maar enkel ter informatie in aanmerking genomen (in die zin RvS 6 december 2017, nr. 240.104; RvS 19 januari 2016, nr. 233.527).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, §1, van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

4.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.4. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.5. In het verzoekschrift wordt aangeklaagd dat er geen tolk aanwezig was bij de DVZ en wijst verzoeker erop dat de Taalwet aangeeft dat een Belgische ambtenaar dient te werken in het Duits,

Frans of Nederlands, al naargelang zijn/haar taalvaardigheden, en dat de ambtenaar ter zake aldus geenszins beschikt over de bevoegdheid om interviews af te nemen in het Spaans.

De Raad stelt vast dat verzoeker er verkeerdelijk van uit gaat dat de taal van de procedure en de taal van het verhoor dezelfde moeten zijn (RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Hij werd er overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet van in kennis gesteld dat de gehele procedure in het Nederlands zou verlopen, de taal waarin het vorig verzoek werd onderzocht (bijlage 26quinquies). Zijn verklaringen opgenomen bij de DVZ en de bestreden beslissing werden volledig in het Nederlands opgesteld. De taal die voor de asielprocedure werd aangewezen – het Nederlands – is dan ook gebruikt tijdens de gehele procedure, zodat artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet correct werd toegepast (RvS 27 september 2005, nr. 149.445; RvS 17 juni 2002, nr. 107.897). Voormelde wetsbepaling regelt immers enkel het taalgebruik bij het eigenlijk onderzoek van het beschermingsverzoek. Het wijst de taal aan die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet is niet geschonden doordat het interview zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduuretaal. Artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet verhindert immers niet dat de ambtenaar in kwestie zich uitdrukt in een vreemde taal, in casu het Spaans, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). Aan de ambtenaar wordt geen vereiste van bewijs inzake de beheersing van de vreemde taal gesteld. Verzoeker brengt overigens geen concrete elementen aan om aan te tonen dat de betrokken ambtenaar het Spaans niet of onvoldoende zou beheersen, doch blijft steken in hypothetische opwerpingen. Verder blijkt dat verzoeker bij de DVZ zijn verklaringen kon afleggen en dat hij tijdens het interview geen enkele melding gemaakt heeft van vertaalproblemen. De bewering dat zijn hoorrecht werd geschonden, kan dan ook niet worden volgehouden.

De Raad merkt hierover nog op dat verzoeker evenmin opmerkingen met betrekking tot de inhoud van het interview op de DVZ heeft gemaakt. Het verzoekschrift voert geen concreet element aan waaruit kan blijken dat het gehoor geen getrouwe weergave is van de vragen en antwoorden. Verzoeker duidt op geen enkele wijze aan waar en hoe er verkeerd zou zijn vertaald of genoteerd. Het is nochtans aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd werd vertaald en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Er worden geen concrete of problematische vertaalfouten aangeduid. Verzoeker toont aldus nergens concreet aan waarin hij zou zijn benadeeld door het feit dat de ambtenaar bij de DVZ, tijdens het onderhoud aldaar, rechtstreeks Spaans met hem sprak.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn de door verzoeker aangevoerde schendingen, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4.6. Verzoeker klaagt in zijn verzoekschrift tevens aan dat hem maar een deel van het administratief dossier werd overgemaakt; de twee notariële aktes die hij heeft neergelegd als nieuwe elementen zouden ontbreken.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat deze twee aktes zich wel degelijk in het administratief dossier bevinden (zie AD CGVS, 2de VIB, stuk 6, map met documenten). Verder wijst de Raad erop dat verzoeker zelf een kopie van deze documenten heeft vorgelegd. Verzoeker verklaarde tijdens zijn interview bij de DVZ dat de originele documenten zich bevinden bij zijn ouders, dat een vriend deze heeft ingescand en doorgestuurd en dat hij de documenten via mail ontving (AD CGVS, verklaring volgend verzoek, vraag 18). Uit niets blijkt dat hij niet meer in het bezit zou zijn van deze mail met de notariële aktes of dat zijn ouders deze niet meer zouden hebben.

In zoverre deze aktes inderdaad niet werden meegestuurd met de overige stukken vervat in het administratief dossier, wijst de Raad erop dat het verzoekers raadvrouw vrij stond om, indien gewenst, de nodige kopieën met betrekking tot deze aktes op te vragen door zich eenvoudigweg te richten tot de Dienst Advocaten van het CGVS. Uit niets blijkt noch toont verzoeker aan dat dit is gebeurd. Daarenboven gaat verzoeker eraan voorbij dat advocaten en personen die de asielzoekers bij hun procedure begeleiden het dossier van een asielzoeker, conform artikel 32 van de Grondwet, steeds mogen komen inkijken op de zetel van het CGVS. Ook dit heeft verzoeker dan wel zijn raadvrouw nagelaten. Verzoeker toont geenszins aan dat hij geen gebruik kon maken van zijn inzagerecht.

In zoverre verzoeker dan ook zou bedoelen dat hij geen volledige kennis van zijn dossier zou hebben gehad, mist deze grief feitelijke grondslag, te meer wanneer het stukken betreft die hij zelf voorlegde en waarbij redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat hij de inhoud ervan kent. De rechten van verdediging zijn niet geschonden.

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek dat hij bij een terugkeer naar El Salvador vreest te worden gedood door de bende Mara Salvatrucha (hierna: MS-13) nadat hij op 4 maart 2019 zou zijn benaderd door een bendelid dat hem ervan zou hebben beschuldigd lid te zijn van een rivaliserende bende.

De commissaris-generaal nam op 6 april 2020 ten aanzien van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofd sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging of van een reëel risico op ernstige schade omdat de door hem aangehaalde benaderingen door bendeleden en de gevolgen ervan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn nu (1) de benaderingen door bendeleden in de periode tussen 2013 en 2016 niet verder reikten dan algemene vragen, als ze verzoeker om zijn identiteitskaart of geld vroegen, gaf hij hen dit altijd en lieten ze hem verder met rust (2) ze alle jongeren in het algemeen viseerden (3) de feiten reeds dateren van 2016 en dus verzoekers vrees in dit verband niet actueel is, (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn directe vluchtaanleiding nu (1) verzoekers verklaringen omtrent het incident waarvan hij op 4 maart 2019 het slachtoffer is geworden, niet aannemelijk zijn; verzoekers verklaringen in dit verband bevatten tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die in grote mate de geloofwaardigheid van zijn relaas ondermijnen (2) er zich na 4 maart 2019 geen andere incidenten meer hebben voorgedaan, (3) verzoeker El Salvador pas verliet twee maanden na het laatste incident en intussen geen problemen meer kende, (4) het vreemd is dat verzoeker pas een maand na het incident een klacht indiende bij de politie, hij deze klacht indiende om een document voor het werk te hebben opdat hij zijn werkuren kon wijzigen, wat zijn problemen ook zou oplossen, (iii) er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat hij door zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingenrechtelijke zin zal worden vervolgd of een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling; evenmin maakt hij in concreto aannemelijk dat er in zijn hoofd louter en alleen omwille van een verblijf in het buitenland sprake zou zijn van zulke vervolging of risico, (iv) zijn profiel als jongere op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, (v) de documenten die hij neerlegt niets veranderen aan deze vaststellingen, (vi) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, (vii) het feit dat verzoekers zus begunstigde is van internationale bescherming geen gevolg heeft voor verzoekers verzoek en hem niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus.

Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad bevestigd bij arrest nr. 246 698 van 22 december 2020.

Op 18 februari 2021 dient verzoeker een volgend verzoek in. Hij volhardt in de motieven die hij aanhaalde in het kader van zijn vorige verzoek en voegt daaraan toe dat zijn ouders, sinds zijn vertrek en dat van zijn zus uit El Salvador, worden lastiggevallen door de bende. Zo zouden bendeleden vragen waar zij zijn en moeten hun ouders nu ook 100 dollar afpersingsgeld per maand betalen omdat ze hebben gezegd dat verzoeker en zijn zus zich in de Verenigde Staten bevinden.

Ter staving van zijn volgend verzoek legde verzoeker een notariële verklaring neer van zijn moeder en een notariële verklaring van zijn vader, beide opgesteld op 5 februari 2021.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

5.2. Vooreerst herinnert de Raad eraan dat op basis van alle objectieve landeninformatie die door de partijen ter beschikking werd gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (zie bv. COI Focus "*El Salvador: Veiligheidssituatie*" van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador, maart 2016).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermoend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politieagenten en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

Of een verzoeker die valt onder een bepaald risicoprofiel nood heeft aan internationale bescherming is evenwel afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de individuele zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt onderkend ("*may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case*"; "*Not all persons falling within the risk profiles outlined in this Section will necessarily be found to be a refugee.*"; "*Depending on the particular circumstances of the case (...)*"), p. 28-29 e.v.).

Het risico voor verzoeker om slachtoffer te worden van bendegeweld moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt.

Er mag dan ook van een verzoeker worden verwacht dat hij op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt die relevant kunnen zijn voor de beoordeling in het kader van de gegrondheid van de vervolgingsvrees dan wel het reëel risico op ernstige schade, zoals, onder meer, zijn geslacht, leeftijd, achtergrond, ervaringen, activiteiten en familiesituatie (UNHCR Guidance note on refugee claims relating to victims of organized gangs, maart 2010, pt. 20).

Bij de beoordeling van de redelijke waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst te worden blootgesteld aan vervolging dan wel het reëel risico op ernstige schade, moeten zijn individuele omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5.3. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de commissaris-generaal rekening heeft gehouden met de nieuwe elementen en verklaringen die verzoeker aanbracht in het kader van zijn volgend beschermingsverzoek en dat hij deze zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Hij komt op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

De bevindingen van de commissaris-generaal met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoeker vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.4. Waar verzoeker opwerpt dat de commissaris-generaal te kort door de bocht gaat waar hij stelt dat de notariële aktes *enkel* voor migratiedoeleinden werden opgesteld, gaat verzoeker volledig voorbij aan het geheel van de gedane vaststellingen in de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten. Zo motiveert de commissaris-generaal vooreerst terdege dat de neergelegde aktes louter kopieën betreffen waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Ook stelt hij vast dat deze documenten louter op de verklaringen van zijn ouders zijn gebaseerd en geenszins op een onafhankelijk en objectief onderzoek. Het vermoeden dat deze notariële verklaringen louter voor migratiedoeleinden werden opgesteld en bijgevolg een gesolliciteerd karakter vertonen, rijst overigens door het feit dat deze notariële verklaringen dateren van 5 februari 2021, reeds geruime tijd na de vermelde feiten. Dit wordt ook bevestigd door de inhoud van de stukken. Zo staat er in de notariële verklaringen van zijn ouders dat de bende op 15 november 2020 het huis binnenviel en zijn vader dwongen te zeggen waar hij en zijn zus zich bevonden. De commissaris-generaal bemerkt hier terecht dat het weinig aannemelijk is dat de bende, indien ze verzoeker en zijn zus werkelijk zouden willen vinden, pas anderhalf jaar na hun vertrek naar hen op zoek zouden gaan en dan pas bij hun

ouders zouden langsgaan om informatie over hen in te winnen. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze stukken bijzonder relatief en zijn ze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas, om de geloofwaardigheid van het relaas enigszins te herstellen of om de ingeroepen gebeurtenissen na zijn vertrek en de beweerde afpersing van zijn ouders aannemelijk te maken.

Verzoeker brengt geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die hier een ander licht op kunnen werpen. Hij komt niet verder dan het volharden in de door hem aangehaalde asielmotieven en het tegenspreken en bekritisieren van de gedane gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de voorgaande pertinente bevindingen kunnen weerleggen of ontkrachten.

De in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie kan verder niet dienstig in rekening worden gebracht ter staving van verzoekers vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade, nu verzoeker in gebreke blijft deze vrees of dit risico in concreto aannemelijk te maken en deze aldus aan de algemene informatie te verbinden. Bovendien werd in het kader van zijn eerste beschermingsverzoek reeds ingegaan op verzoekers betoog dat jongeren in het algemeen worden geviseerd en de aanwezigheid van bendes waarbij werd vastgesteld dat hij er niet in slaagde aan te tonen dat hij om die reden bij terugkeer slachtoffer zou worden van persoonsgerichte en doelgerichte daden van vervolging of desgevallend een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

5.5. Gelet op het voorgaande blijft de vaststelling dat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is nog steeds gehandhaafd en slaagt verzoeker er evenmin in om de ingeroepen gebeurtenissen na zijn vertrek aannemelijk te maken. Verzoeker maakt derhalve nog steeds niet aannemelijk dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende. Verzoekers betoog dat een gebrek aan medewerking, bijvoorbeeld door vertrek naar het buitenland, gevolgen kan hebben voor familieleden alsook zijn betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

De Raad herinnert eraan dat de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal pas volgt nadat de bewijslast in de eerste plaats bij verzoeker is gelegd. Deze samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting voor verzoeker om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen. In casu moet worden vastgesteld dat verzoeker ongeloofwaardige verklaringen aflegt met betrekking tot de redenen waarom hij zijn land van herkomst is ontvlucht, terwijl van hem minstens kan worden verwacht dat hij een coherent en waarachtig relaas aanbrengt. Bijgevolg kan geen schending van de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal blijken.

5.6. Verzoeker brengt geen andere specifieke en individuele elementen aan die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. Naast zijn vluchtrelaas dat ongeloofwaardig werd bevonden, maakt verzoeker ook in het kader van zijn volgend verzoek geen gewag van andere elementen, omstandigheden of ervaringen waaruit kan blijken dat hij bij terugkeer door bendeleden zal worden vervolgd of geviseerd.

Verzoeker wijst erop dat hij behoort tot een specifieke geviseerde groep, met name die van de zogenaamde terugkeerders, en benadrukt tevens dat net jongeren een verhoogd risico lopen. In het kader van zijn eerste beschermingsverzoek oordeelde de Raad bij arrest nr. 246 698 hierover reeds: *“Het feit dat verzoeker een periode in Europa heeft verbleven, is niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Uit de landeninformatie blijkt weliswaar dat verzoeker zou kunnen te maken krijgen met afpersing, maar ook dat veel Salvadoranen hier het slachtoffer van worden (COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 9 januari 2020, p. 20-21), zodat het risico op afpersing in het geval van verzoeker niet verschilt van het risico waar Salvadoranen zonder migratie-achtergrond mee te maken kunnen krijgen. De Raad brengt in herinnering dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het hebben van een migratieverleden. Verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer, volstaat niet om internationale bescherming te verkrijgen. Verder wijst de Raad erop dat een wijdverspreide praktijk*

van afpersing als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst bereikt om als vervolging dan wel ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet te kunnen worden gekwalificeerd.

Het feit dat verzoeker jong is en hij daaruit afleidt persoonlijk een doelwit te zijn van de bende, volstaat op zich niet om aan te tonen dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade is. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat verzoeker er niet in slaagt de pertinente motieven van de commissaris-generaal te weerleggen of te ontkrachten. Uit deze motieven blijkt dat de verklaringen van verzoeker niet aannemelijk zijn of alleszins niet zwaarwichtig of recent genoeg om te wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of op een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij als jongere persoonlijk gevisieerd wordt door de bendeleden.”

Op basis van de geactualiseerde landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire*” van 13 juli 2021 en de nota 2021/2 van vzw Nansen “*El Salvador-Internationale bescherming overeenkomstig het Vluchtelingenverdrag*” van september 2021, dringt zich heden eenzelfde conclusie op.

De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij heeft verbleven (zie COI focus 13 juli 2021, p. 17 e.v.).

Verschillende bronnen geven aan dat een verblijf in het buitenland op zich geen veiligheidsrisico inhoudt bij terugkeer maar dat een eventueel risico bij terugkeer eerder afhankelijk is van de omstandigheden voorafgaand aan het vertrek uit El Salvador (COI Focus 13 juli 2021, p. 25).

Zo blijkt duidelijk dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds persoonlijk bende problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador, enerzijds, en de andere terugkeerders, anderzijds.

Het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, waaruit verzoekers uitgebreid citeert in zijn aanvullende nota en dat ook in de Nansen nota wordt besproken, handelt over de situatie van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten. In dit rapport wordt een duidelijk verband vastgesteld tussen het geweld bij terugkeer en de redenen van de oorspronkelijke vlucht uit El Salvador (p. 2). Het rapport bespreekt dan ook voornamelijk voorbeelden van personen die naar de Verenigde Staten waren gevlucht voor bende geweld en die reeds voor hun vertrek persoonlijk werden gevisieerd door de bendes. De Nansen-nota waarnaar verzoeker verwijst erkent uitdrukkelijk dat “*in veel gevallen (...) Human Rights Watch een duidelijke link vaststelde tussen moord of ander geweld en de redenen waarom de persoon El Salvador in de eerste plaats was ontvlucht. (...) Volgens UNHCR zijn Salvadoranen die uitgewezen worden vanuit het buitenland makkelijk identificeerbaar door bendeleden. Dat maakt dat personen die gevlucht zijn uit El Salvador omwille van specifieke problemen, een bijzonder risico lopen.*” (p.20).

Uit dit rapport blijkt ook dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de risico's bij terugkeer (HRW, p. 29 e.v.; COI Focus 13 juli 2021, p. 18).

Het geheel van de beschikbare landeninformatie maakt duidelijk dat een vertrek uit El Salvador omwille van persoonlijke bende gerelateerde problemen een risicoverhogende en -verzwarende factor is bij terugkeer naar dat land.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “*certain returnees from abroad*” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “*depending on the particular circumstances of their case*” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en/of algemene landeninformatie om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden van MS-13, en in navolging de afpersingsproblemen van zijn ouders, niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar nu op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bende-

gerelateerde problemen in zijn hoofde, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem een risico zou lopen om opnieuw te worden gevisieerd door bendeleden, laat staan dat zijn vertrek uit El Salvador om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

Het feit dat verzoeker een periode in het buitenland heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken zou kunnen krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico op afpersing waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een bijzonder risico op afpersing *kunnen* lopen, wijst de Raad erop dat verzoeker in 1993 werd geboren in El Salvador en dat zijn verblijf in België sinds mei 2019 voor de duur van de asielpprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Waar verzoeker betoogt dat hij bij terugkeer omwille van zijn hoedanigheid als terugkeerder zowel door criminele bendes als politiediensten kan worden aangevallen, of gestigmatiseerd of gediscrimineerd omdat hij als misdadiger zou worden aanzien, herinnert de Raad er wederom aan dat geen geloof wordt gehecht aan zijn relaas als zou hij ervan zijn beschuldigd lid te zijn van een rivaliserende bende. Verder blijkt niet dat hij als terugkeerder meer zichtbaar zou zijn omwille van uiterlijke kenmerken of omdat hij bepaalde gewoontes of een accent zou hebben overgenomen. Evenmin blijkt dat verzoeker zo lang in België heeft verbleven dat hij niet meer bekend zou zijn met ongeschreven regels.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen (RvS 26 februari 2021, nr. 14.235, NTB). Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing zal worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen en die van zijn ouders met MS-13 niet geloofwaardig worden geacht.

5.7. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, herinnerde de Raad er in het kader van zijn eerste verzoek bij arrest nr. 246 698 aan dat *“enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).”*

De Raad oordeelde dat voor El Salvador een toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet aan de orde is. Na zorgvuldige lezing van de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, dringt eenzelfde conclusie zich op.

Er wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Dat de situatie in El Salvador zo zou zijn dat iedereen een risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, zoals verzoeker betoogt, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt,

waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden, wraakacties tussen rivaliserende bendes, confrontaties tussen bendes en de autoriteiten dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14). Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden gevisieerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het aanwezige geweld voortkomt uit crimineel geweld, uit wraakacties tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de autoriteiten. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes. De bendes en autoriteiten viseren eveneens burgers met een duidelijk profiel. Gelet op de aard en/of de vorm waarin het geweld plaatsvindt, blijft de vaststelling dat het geweld duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen viseert voor een welbepaalde reden of doel en dus eerder geïndividualiseerd en doelgericht van aard is, gehandhaafd. De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26). Er zijn geen concrete aanwijzingen dat er in El Salvador sprake is van zulk willekeurig geweld

De Raad kan enkel vaststellen dat, hoewel de schade omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador doelgericht en niet willekeurig is, noch van die aard om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voormeld artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in (interne) ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan de verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in verzoekers geval geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

5.8. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De

aangevoerde schendingen zijn om deze reden dan ook niet dienstig. Hetzelfde geldt voor artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

5.9. Volgens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Verzoeker voert de schending aan van artikel 26 van het KB CGVS, maar geeft niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. Het middel is in die mate niet ontvankelijk.

5.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op de DVZ. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon hij nieuwe documenten neerleggen. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

5.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES